

DE BAMBOE-HOEDENINDUSTRIE IN N. O. INDIË.

De grondstof voor deze hoeden wordt geleverd door de bamboe-tali, die in het wild groeit en dus zeer goedkoop is. De jonge, nog groene stengels worden met zorg gekozen en daarna, met gebruikmaking van slechts grove gereedschappen, in dunne reepjes gesplitst, zoodat dunne, buigzame linten ontstaan. Dit werk geschiedt in hoofdzaak door mannen (zie foto links), in tegenstelling met het vlechten der hoeden, dat meer door vrouwen en kinderen geschiedt (zie de foto rechts).

'N WANHOPIGE DAAD

Het was lente, bijna zomer. De voorjaarswinden waren heen en het weer werd heerlijk warm, een ware zomerwarmte.

Een jong meisje wierp de ramen van een groote boerenwoning open en keek naar buiten. Het was een slank meisje met zwart haar en donkere oogen, met een gelaat dat vol leven, jeugd en geluk wezen moest, doch in plaats daarvan bleek, lusteloos en kwijnend was.

Ze zuchtte, haar hoofd buiten het venster, opdat de oude vrouw, die in de kamer zat te breien, het niet hooren zou. Niets ontging evenwel haar scherpe grijze oogen en haastig haar breiwerk neerwerpende, stond ze op en zei:

„Kindlief, geloof je niet dat het verstandiger zou wezen om naar een badplaats te gaan. Het is hier saai; ja, ik weet 't, natuurlijk, jij vindt 't hier prettig, maar kindlief, je moet meer van het leven genieten. Je moet weer ontwaken! In de badplaatsen is het seizoen begonnen, er zijn daar theaters en . . . ."

Enid trok haar hoofd naar binnen en keerde zich om.

„Ja, ja, Merie! Ik weet er alles van. Maar wat kan mij dat schelen, ik ben beu van alles, ik ben beu van iedereen."

„Maar waarom ga je dan niet naar huis?" vroeg zij. „Jammer van het mooie huis. En de dienstboden doen niets dan je opeten. Laat ons naar huis terugkeeren, daar zul je genoeg vinden waarin je belang stelt, en we zijn er al niet geweest, sinds . . . ."

Enid huiverde.

„Neen, ik weet 't," zei ze zacht, „we zijn er niet geweest, sinds ik van mijzelve een dwaas gemaakt heb. O, ik weet het! En de gedachte alleen maakt me gek. Hoe kun je denken dat ik het verdragen kan, terug te gaan, te voelen dat iedereen mij aanstaart, te denken aan de praatjes die ze vertellen, te zien hoe ze elkander aanstooten — o, wat was ik een dwaas! Wat was ik een dwaas!"

Ze hield plotseling op met een snik. Mevrouw Maxwel kwam naast haar staan en legde de hand op haar schouder.

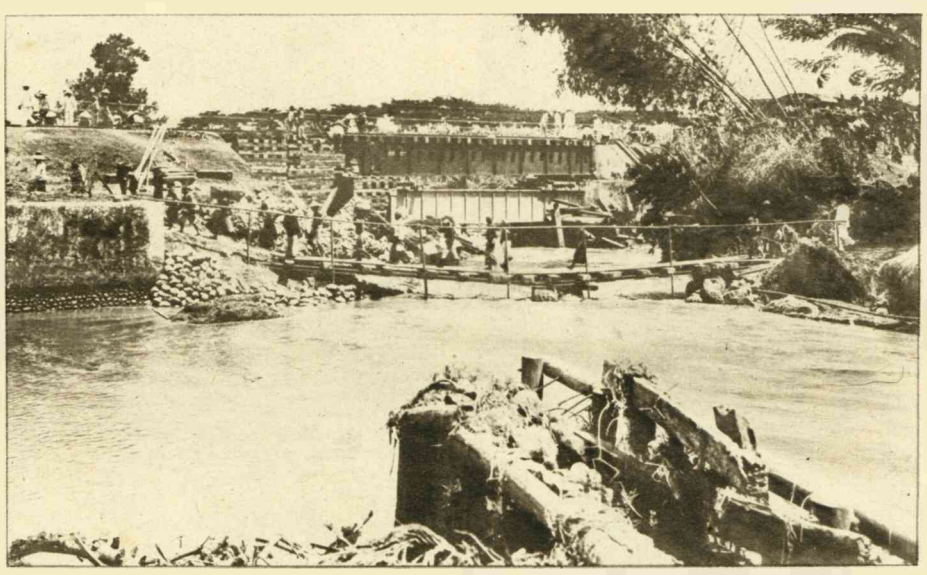
„Lieve," zei ze, „neem de zaak niet zoo tragisch op. Je was dwaas, ja lieve, heel, heel dwaas, maar je had niemand die je leiden kon. Denk hoe alleen je was en dan het geld . . . Het was verleidelijk."

„Verleidelijk?" riep Enid uit. „Het was zoo verleidelijk, dat ik er mijn leven voor verwoestte. Geld was alles wat ik verlangde! Het leven scheen ellendig zonder dat! En toen, ging ik — en deed dat!" Zij huiverde en wrong de handen in haar schoot. Haar donkere oogen stonden vol tranen.

„Het leek toen zoo weinig ernstig," zei ze, „en het was zoo gemakkelijk, bijna een grap. O, ik begrijp niet hoe ik het ooit als een grap kon opnemen. Maar ik was zoo onervaren en het was een schandelijk testament — afschuwelijk, misdadig!"

Ze brak in snikken uit en verborg haar gelaat aan mevrouw Maxwels borst.

„Nou, nou, lieve," zei de oude dame, „laat ons trachten het kwaad zooveel mogelijk ten goede te keeren. Het is nu drie jaar geleden en we hebben sedert niets meer van hem gehoord. Misschien is hij dood, of stervende. Er is zeker iets met hem gebeurd. En bovendien er is nog zooveel om voor te leven, buiten den man."

OVERSTROOMING OP JAVA.

Eenigen tijd terug werd door de zware buien, waardoor de rivier Tjepper te Solo op Java overstroomde, het bruggenhoofd van de spoorbrug te Tjepper ondermijnd. Het stortte in en slechts de rails bleven boven de rivier hangen. De brug was 16 meter lang en werd 50 jaar geleden gebouwd. Op de foto ziet men duidelijk met hoeveel kracht het water heeft huisgehouden. Beneden ziet men de noodbrug voor voetgangers, boven het monteeren van de nieuwe brug.

Ze hield plotseling op, om haar ontroering niet te doen blijken, en keek snel naar het jonge meisje. In mevrouw Maxwel's hart was een leegte, die niet meer gevuld kon worden, een leegte, ontstaan door het overlijden van haar man, vijf jaar geleden, en ze wist, in spijt van haar woorden, dat er zonder hem voor haar niets meer was in dit leven.

Misschien voelde Enid iets van wat er in het gemoed van haar gezellin omging, want ze keek haastig op met haar wilde oogen.

„O maar jij weet wat een echtgenoot is voor de meeste vrouwen! Jij weet hoe het een vrouweleven gelukkig maken kan, terwijl ik . . . ."

Ze hield op en lachte bitter.

„Maar ik . . . ." ging ze voort. „Vervloekt is mijn leven door mijn dwaasheid en slechtheid. Want het was slecht, slecht een doode aldus te bedriegen!"

Ze snakte naar adem.

„Stil lieve!" suste mevrouw Maxwel.

„'t Was zoo," vervolgde Enid een weinig bedaarder. „Maar het was ook een slecht testament. Oom wist dat ik Jasper Dee haatte en daarom was het afschuwelijk ons te willen doen trouwen, zooals hij dacht dat gebeuren zou. Hij had niemand aan wien hij zijn geld kon nalaten, dan mij en daarom maakte hij de voorwaarde dat ik voor mijn meerderjarigheid getrouwd moest wezen. Hij wist wat hij daarmee bedoelde, iedereen wist het. Er was slechts één persoon en dat was Jasper. O, hoe kon hij zoo iets willen?"

Zij sidderde bij de herinnering aan hetgeen thans opnieuw haar geest bezig hield. Alle details kwamen haar weer duidelijk voor oogen. In het eerst had het haar niet zoo verschrikkelijk toegeleken. In haar eerste woede en wanhoop over haar ooms uitersten wil had ze kalm haar besluit genomen. Niets zou haar dwingen den gehaten Jasper te trouwen en niets zou haar verhinderen de erfenis te aanvaarden. Ze was groot gebracht in luxe en welvaart, hoe kon ze dan daarbuiten leven? Haar jeugdig hart kromp ineen bij de gedachte aan de armoede die haar deel zou zijn als ze haar ooms fortuin niet erfde. Ze kon niet in haar eigen onderhoud voorzien en had slechts weinig vrienden. Ze was van af haar tiende jaar, sedert den dood harer ouders bij haar oom geweest, die haar zeer lief gehad had en het haar nimmer aan iets had laten ontbreken. Alleen bij zijn dood had hij haar wreed behandeld. Zijn testament was afschuwelijk geweest, zoo afschuwelijk, dat Enid er zich uit alle macht tegen verzet had.

Ze was een dapper meisje en zonder vrees. Ze had nimmer voor iets behoeven te vreezen. Ze was vrij geweest, en gelukkig als een vogel in de lucht, totdat het testament hieraan een einde maakte. Zij en iedereen had gedacht, dat haar de nalatenschap zonder eenige restrictie zou zijn nagelaten, en iedereen was verwonderd.

Enid was zeer terneergeslagen geweest en had dagenlang haar kamer niet verlaten, zich slechts aan haar verdriet en ergernis overgevende. Eindelijk had ze op een dag de zorgen van zich afgeschud en bevolen haar paard te zadelen.

Toen de groom haar paard bracht tegelijk met het zijne, had ze hem weggezonden, zeggende dat ze alleen wilde rijden.

Zij reed langs eenzame landwegen naar het naastbijzijnde

UIT HET VLUCHTELINGENKAMP TE EDE.

Enkele Amerikaansche dames van het Internationaal congres hebben een bezoek gebracht aan het Belgische vluchtelingenkamp te Ede. Foto links: Bezoek aan de werkkamer, waar de kleeren voor de bewoners worden gemaakt. De machines zijn een gift v. Rockefeller. Foto midden: Belgische jongens op weg naar school. Foto rechts: De Amerik. bezoeksters voor „Lustoord" in 't Belgische kamp.